

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВѢТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

Протоиерей П. Икономовъ

БОГЪ ВЪ ИСТОРИЯТА

Времена като днешнитъ на необикновено дълбоки сътресения, презъ течение на вѣковетъ, сж били винаги носители на нови идеи, целящи коренното преустройство на човѣшкото общество. Въ такива именно исторически епохи, фрагментитъ на социалното разложение, отрицателнитъ елементи, въплотение на Луцифера винаги сж се явявали като изразители и пълномощници на този зълъ духъ, чиято роля въ свѣта е била винаги въ диминизирането на човѣчеството, подвизаването на човѣка и унищожаването на живота.

Животътъ е най-големиятъ и съвършенъ даръ отъ Бога. Всички се радваме на живота и всички се стремимъ да го направимъ все по-красивъ, все по-приятенъ и по-плодовитъ. Отъ тукъ изхожда желанието и стремението да се създаватъ все по-добри условия за трудящия се народъ. Въ тия си усилия човѣкътъ винаги се е натъквалъ на кознитъ на дявола и безбожницитъ, които скръбятъ за нашето добруване, създавайки сплетни. Девиза имъ е билъ и си остава: „Колкото по-лошо, толкова по-добре“. Мжчатъ се всячески да угнетятъ човѣка и унищожатъ живота. Въ момента, обаче, когато почватъ да потриватъ ржце, Божиятъ духъ се появява и протяга ржце на човѣка, който не е скжсалъ връзкитъ си съ него. Колчемъ пжти животътъ на човѣчеството е попадалъ подъ ударитъ на Сатаната и е билъ докаранъ до пропастьта, Богъ му е протѣгалъ ржка и го е спасявалъ и укрепявалъ.

Единъ известенъ християнски писателъ говорейки за тази трагедия на човѣчеството, постоянно застрашавано отъ сатанизирание е конкритизиралъ въ драмата на Ева и дева Мария. Ева, първата жертва на възстаналия Луциферъ, заедно съ Сатаната, се хвърля въ пропастьта, като повлича подире си цѣлия рай. Тая пропасть е човѣшката история. Срѣдъ тая пропасть на горящи страсти, дева Мария издига душата си много надъ историята и се сгодява съ св. Духъ. Плода на Евината игра съ дявола е първородниятъ и синъ, — човѣка-убиецъ. А плода на годеежа на св. дева Мария съ св. Духъ бѣ първородниятъ и синъ — Богочовѣка. Ева обърна колелото на живота въ пропастьта, а св. Дева го освѣти и издигна къмъ висинитъ.

Отъ психологическо гледище, Ева и св. дева Мария представляватъ духовното раздѣление на човѣчеството, така добре отбелязано отъ историята подъ формата на непрекъснато слизание къмъ низинитъ и усилията за изкачване и превъзможване на тъмнината — стремението и усилията къмъ свѣтлината и благодатта Божия. Отъ едната страна Ева — вѣчната представителка на падението, варваризма, убийствата, богоборството и заклинанията, а отъ другата св. дева Мария, вѣчната представителка на трезвото, свѣтлото, просвѣтеното, на истинската и божествена съвестъ. Ева, подчинявайки се на Сатаната нанесе грозно петно въ страницитъ на историята, съ всички отвратителни и убийствени последици. Св. дева Мария подчинявайки се на Бога, роди свѣтлината на свѣта, чрезъ която презъ вѣковетъ разбива кознитъ на Луцифера и на неговитъ служители, откри пжтя на историята къмъ Бога, откри истината, която е Божие око въ свѣта. Простря надъ смъртѣта живота. Създаде духовни герои и жертвенници за добродетели, които облагородяватъ и приближаватъ човѣка до Бога. Оудѣлни хора, както и цѣли народи често пжти заедно съ Ева сж попадали въ ноктитъ на Сатаната, но Богъ чрезъ дева Мария постоянно имъ подава лѣствицата (стѣлбата) за спасение, за да ги издигне отъ тамъ, отъ кждето никога не би трѣбвало да слѣзатъ.

Така Богъ пише историята.

Хората и народитъ, които го слушатъ и изпълняватъ заповѣдитъ и наредбитъ му, се издигатъ до Него и се спасяватъ отъ сплетнитъ на дявола. Ония пъкъ, които не го слушатъ, вѣчно ще блуждаятъ въ тъмнината и ще страдатъ. Съвременната история идва напълно да потвърди тая проверена истина, като поднася на свѣта трагедията на руския народъ.

Богъ чрезъ жертвата на своя единороденъ синъ Господъ нашъ Исусъ Христосъ дойде въ помощ на страдащото човѣчество. Поради своята безкрайна любовъ къмъ човѣка и свѣта, откъсна отъ своята свѣтлина и сила, за да даде на човѣка божествена свѣтлина и сила, чрезъ които човѣкътъ да може да се бори съ тъмнината и злото, които сж въ него и около него.

Това много по-добре отъ всички други го знаеха Ленинъ и обирача на посѣтата при Тифлисъ — Сталинъ. Тѣ знаеха, че въ свѣта не може да си пробие пжтъ нито една система на управление, внушена и прокарвана отъ Сатаната и неговитъ жалки креатури, до като Богъ и св. Му Църква стоятъ непоклитими въ човѣшкото сърдце и срѣдъ свѣта.

При това положение какво можеша да сторятъ тия главорези? Потърсиха съмишленици и ги намѣриха между всички отрицатели на всичко духовно, благородно и възвишено, прѣснати по всички краища на свѣта, кждето Сатаната свободенъ и необезпокояванъ отъ никого, въ продължение на години е шествувалъ и сялъ умраза, ненавистъ и богоборство. Съ тѣхъ сключиха тѣ съюзъ противъ Бога и човѣка. Двадесетъ и три години се мжчиха да скжсатъ връзкитъ на човѣка съ Бога и да го държатъ вѣчно вързанъ само за земята, на чиито тронъ вѣрваха, че ще могатъ да възцарятъ Сатаната. Съмнявайки се, обаче, че човѣкътъ не ще се задоволи само съ „земния рай“, а ще поиска и друго, и за да не се изплъзне изъ ржцетъ имъ, почнаха да кжсатъ връзкитъ му и съ земята — унищожавайки частната собственостъ.

Свещ. П. п. Александровъ

Не неразумна критика, а самокритика

За моралната криза, която все още преживяваме, обвиняватъ и служителитъ на църквата. Тѣ, духовницитъ, не били на своята висота, не били солта и свѣтлината въ живота.

За моментъ да се съгласимъ, че тая критика отговаря на действителността, обаче и веднага трѣбва да заявимъ, че както политическитъ, така и духовнитъ водачи сж плътъ отъ плътъта и кръвъ отъ кръвъта на своя народъ. Ако народътъ въ цѣлокупността си е благодатна почва, изъ нея ще произрастнатъ и дадатъ преизобилень плодъ все повече мждри и добродетелни граждани. Ако духовното разтѣние разяжда народа, естествено, че и у водачитъ му ще е на лице по-малка или по-голяма зараза, която ще даде отрицателни отражения въ обществения животъ. Колкото е вѣрно твърдението, че каквито сж водачитъ, такъвъ е и народътъ, сжщо тѣй е вѣрно, че какъвто е народътъ, такъва сж и водачитъ му.

Но когато става дума за здравитъ начала, върху които трѣбва да се постави и затвърди обществения и държавенъ животъ, не може да се пренебрегне истината, че религията, специално нашата, е най-важниятъ и съ нищо незамѣнимъ двигателъ.

Има ли това разбиране излѣзлиятъ и възлѣзлиятъ изъ недрата на народа на по-горно обществено стѣпало, отъ какъвъ и да е характеръ, той никога не ще скжса съ вѣрата на своитъ бащи и дѣди. И той, закърменъ съ християнски добродетели още въ семейното огнище, ще преодолѣе всички изпитни и изкушения и най-после ще се върне въ тихия, блаженния, напоения съ вѣра и благочестие домъ на Бога живаго.

Тѣй живѣхме отъ освобождение до насамъ, че доскоро народнитъ маси се разяждаха и водачитъ се огжаха и пречупваха дори отъ вѣтрове на отрицание и разрушение. Но за туй печално явление народътъ ни едва ли носи отговорностъ. Отговорни по право бѣха

Сега всѣки може да разбере какъвъ замисълъ и какъва сатанинска логика лежи въ основата на тая система, наречена болшевизмъ, която така би могла да бжде синтетизирана: „Колчемъ пжти човѣкъ има нѣкакви духовни или материални блага, той винаги желае и други нѣща. За да не пожелава и други нѣща, абсолютно необходимо е човѣкътъ да нѣма нищо“. Отъ тукъ произхожда анархистическиятъ свободомислящъ и бруталенъ nihilизмъ, чиято политическа рожба е болшевизма на Ленина и Сталина, който се стреми да задуши и угаси всѣка духовна искра, позволявайки удовлетворяване само на нисшитъ животински инстинкти.

Богъ, обаче, не бива поругаемъ. Затова днесъ историята пише нова глава, която започва: „Съ Бога напредъ!“

тия водачи и първенци, които се отчеснаха отъ коренитъ на народната душа и се присѣдиха къмъ чужди веяния и разбирания. Така тѣ скжсаха съ самобитната душа на българина, която все още живѣше съ традициитъ на благочестивото минало. Сами тѣ тикнаха въ погрѣшна, гибелна насока естествено-наследственитъ си склонности. И поради това именно съ дейността си не съзидяха, а нанасяха тежки рани на народната снага.

И да не бждемъ толкова мрачни ценители на доскорошния нашъ духовенъ и общественъ животъ, прямата и косвена дейностъ на много наши народни деятели и водачи не скрито съдействуваше само за похабяване и за отслабване на религиозното чувство, особено въ селата. Всичко се правѣше отъ тѣхъ, за да бжде измѣстена родната църква отъ домостроителството на България. Най-малкото, ако искаме да смекчимъ преценката си за много наши просвѣтители православната ни църква не бѣ първостепенна сила и двигателка за действително здраво и плодотворно творчество на съвременния българинъ.

Заговори се у насъ за възкресяване на възрожденския духъ и идеализмъ. Но нѣкои нашенци заявиха, че туй възкресяване е невъзможно. Какъ ще бжде възможно, когато българскитъ възрожденци бѣха пропиги отъ вдъхновението на религиозната вѣра, когато тѣ бѣха до единъ чада на родната църква. Ясно е, че то ще бжде възможно и днесъ, стига и сегашнитъ наши духовни и културни деятели да откърматъ и възрастватъ въ душитъ си най-големата, всепобедната сила — вѣрата и любовта въ Бога.

Веднажъ винаги трѣбва да се разбере, че безъ вѣра въ Бога не може да има възраждане. То нѣма да дойде и отъ най-фанатично преклонение предъ човѣшката наука и култура. Напраздно подобни „изпреварили“ вѣка си люде си въображаватъ, че сж най-добри будители и просвѣтители. Тѣ гледаха на вѣрата като на отживѣлица. И безъ да знаятъ какво вършатъ, тѣ подкопаваша и разрушаваха българската крепостъ — живота въплотение на славнитъ ни царе и патриарси. И его, че тия сжщитъ не само изневѣриха на чистата и безпристрастна наука, но най-големиятъ имъ грѣхъ е тоя, че не зачетоха сжщинскитъ, освѣтени отъ най-възвишенитъ прояви на българския духъ заложби и насоки на нашето народностно съзнание и държавно строителство.

По този пжтъ само се разващаше българина. Изкубваше се изъ него религиозната вѣра, за да възприеме само вѣрата въ човѣшкото знание и учение. И какъво излѣзе? Бъркотия, противоречия изкълчване на душата народна!

Втурна се българинътъ къмъ изворитъ на наука и култура. Въ захласъ и омая слушаше новитъ си

следва на 2 стр.

Недѣлчо Минчевъ (о бушаръ)

Кратка беседа между единъ изпитващъ и единъ вѣрующъ

продължение отъ брой 5

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Да се обърнемъ къмъ Вселенската църква презъ първите осемъ вѣка на християнството и къмъ посетението на времето, презъ които църквата се е раздѣлила на две: на източна и западна. Спазва ли се днесъ тоя законъ на Вселенската църква? И ако се спазва, въ коя отъ тѣзи дветъ църкви? Да вземемъ първо западната—римската църква. Прочетете нейното вѣроизповѣдание. Сравнете го съ вѣроизповѣданието на първенствующата вселенска църква до осмия вѣкъ т. е. съ Никео-цариградския символъ на вѣрата, а именно относно изхожданието на св. Духъ отъ отца по поръка на Господа Исуса Христа (Иоанъ 15, 26).

Въ вѣруето на западната църква ще намѣритъ догми и постановления, отъ които нѣма и следа въ стария символъ на вѣрата отъ първите вѣкове. Ясно е, че въ вѣроизповѣданието на западната църква има нови прибавени нѣща, мимо общото съгласие на вселенската църква. Това иде да потвърди, че западната църква се е отдѣлила отъ единството на вѣрата, (Юдино пос. ст. 19), което пъкъ е нарушение на заповѣдта Господня. (Мат. 28; 20, Откров. 2; 25 — 26, 3; 11, и учението на св. Апостоли, вж. Рим. 1; 27, 2 Сол. 2; 15, Откров. 22; 18 — 19).

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Че какъ така? Не казва ли Спасителътъ, че вратата адова не ще одолѣятъ църквата Му (Мат. 16; 18).

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Да, но Спасителътъ не е казалъ, че вратата адова не ще одолѣятъ римската църква, а е казалъ: „ще създамъ Моя-

та, а не римската църква...“

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: И трудно е да си въобрази човѣкъ какъ е мога първата отъ църквите да се колебае?

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Честолубието и пустославието у човѣка сж играли фаталната роля въ случая.

ИЗПИТВАЩИЯТЪ: Ако е така, тогава трѣбва да се страхуваме, че всичките църкви една по една могатъ да паднатъ.

ВѢРУЮЩИЯТЪ: Но думитъ на Спасителътъ за вселенската църква сж ясни: „Вратата адова не ще надѣлее“. Новитъ църки могатъ да се колебаатъ и да падатъ. И ап. Иоанъ ги сравнява съ свѣтилници, на които свѣтлината не само може да намалѣе, т. е. свѣтлината на истината и елея на любовта, но дори да бждатъ отъ мѣстото си дигнати. (Откров. 2, 5), и да останатъ при-видно живи, а въ сжщностъ да сж мъртви, (Откров. 3, 1). Частните църкви гаснатъ и упадатъ (каквото е примѣрътъ съ арианската), и Она, който ходи посрѣдъ седемтѣхъ златни свѣтилници (Откров. 2; 1), знае тѣхните дѣла и вѣрата имъ, щомъ ги намѣри небодѣруващи, т. е. мъртви (Откров. 3; 1—2). Той, Вѣчния и Вездесжщиятъ неусетно (Откров. 3; 3), ще „вдигне свѣтилника отъ мѣстото му“ (Откров. 2; 5), и ще го пренесе отъ едната страна на другата и ще го запали отново да свѣти по-свѣто, отколкото при тѣхъ. (Откров. 3; 8—13). И така всѣка частна църква не може да се разколебае но и да се разруши. Общата Вселенска църква, обаче, никога съ зла сила не може да победи.

следва

Какво става безъ Христа

Въ минали броеве писахме, че въ СССР е имало специално държавни училища за подготовка на специалисти: сабатори, подпалвачи, шпиони, убийци, подстрекатели. Сега чуждата преса ни съобщава, че Г. П. У., най-страшната терористическа организация, която крепи диктатурата на пролетарията, ималъ си своитѣ университети, които подготвяли тайни агенти. Учебните предмети били: методи на пропагандата; наблюдения на съмнителни лица въ страната и вънъ отъ нея; фалшифициране на писма, документи, банкноти, лични карти и пр.; отаичане на хора...

Лекциите сж били четени отъ „първостепенни капацитети“, които сж дали доказателства, че владѣятъ добре занаята. Професоритѣ си слагали маски, когато четели лекциите си, за да не бждатъ познати отъ никого, дори и отъ агентитѣ на Г. П. У. Числото на агентитѣ на Г. П. У. е било невѣроятнo голѣмо и тѣ сж усъвършенствували занаята си въ тази „Академия“.

Всѣки гражданинъ, като покани гости, трѣбва предварително да уведоми Г. П. У. и да представи списъка на поканенитѣ. Бюрото изпраща своя агентъ да наблюдава, следи и слуша, а домакина е длъженъ да го представи на гоститѣ си като токущо пристигналъ близъкъ роднина. Единъ голѣмъ ученъ въ Петровградъ като поканилъ на гостъ свои близки и приятели, отказалъ да покани такъвъ шпионинъ у дома си, и то подъ маската на свой роднина.

Когато председателя на Г. П. У. прегледалъ списъка на поканенитѣ гости, усмихналъ се и казалъ на профѣзора: „Напразно се тревожишъ, другарю профѣсоре. Вашата вечеря може да се състои. Отъ 11-тѣ поканени, четирма сж наши

агенти“. 50% отъ агентитѣ били тѣхни. Една студентка отъ тая академия, която се отличавала съ своята красота, трѣбвало е да оплете въ мрежитѣ си единъ чужденецъ—журналистъ; да го убеди да се ожени за нея, макаръ че той е билъ женѣнъ, съ деца, въ отечеството си. И е успѣла. Нѣколко дена следъ женитбата — рускиятъ, дедективъ е изчезнала безследно — *надржала изпита си*. Съ унищожаването на болшевиизма ще изчезне и зловещия Г. П. У., завършва автора.

**

Кентерберийскиятъ Архиепископъ който подкани всички християни отъ Англия и Америка да се молятъ на Бога да победи болшевиизма и Г. П. У., е подалъ оставката си. Навѣрно не е можалъ да устои на угризението на съвестта да изневѣри на Бога и Господа Исуса Христа, на които клетва е далъ да имъ служи вѣрно и независимо отъ времената и политическите превратности.

**

Сръбскитѣ владици мълчеливо удобрявали издавателствата на комуниститѣ. Когато почнаха да убиватъ духовници, да палятъ църквитѣ и манастиритѣ, тѣ разбраха, че и сръбскитѣ комунисти сж като рускитѣ — свирепи, жестоки и кръвожадни безбожници. Издадоха послание къмъ сръбския народъ да се пази отъ тѣхъ — като отъ чума.

Всѣки християнинъ е войникъ на Господа Исуса Христа, който непрекъснато трѣбва да стои на бойната линия на църквата и да бжде активенъ деецъ въ борбата съ злото, болшевиизма, грѣха, неправдитѣ, сектантитѣ и безаконието.

КОЛОНА НА ЛѢКАРЯ

Трудъ и здраве

Да живѣешъ здраво и хигиенично не е достатъчно само да дишашъ чистъ въздухъ, да се хранишъ съ здрава храна, да се кжпашъ и да избѣгвашъ алкохола, тютюна и всичко, което може да увреди здравето ти. Потрѣбно е още организъмътъ да се редува въ дейностъ и отпочиване, ще рече, да използва труда и забавитѣ, почивката и съня.

Здравиятъ организъмъ трѣбва да се проявява силно въ всѣкидневния ритъмъ на дейностъ и почивка.

Не е здраве да изпадашъ въ крайноститѣ на прекалена работа или забави и на прекалена почивка и съня. Умѣреността и тукъ е строго наложителна. Днесъ всѣки работи и почива, но мнозина прѣкомѣрно работятъ и се преуморяватъ, а други изпадатъ въ крайна бездейностъ, въ леностъ.

Най-добре действува за здравето трудътъ, който се извършва съ интересъ, съ увлѣчение. Нѣма по-необходимо нѣщо за здравия и нормаленъ, правилно животъ отъ работата, устремена къмъ известна целъ. Благословенъ е трудътъ по сърдце, по увлѣчение, по вътрешенъ потикъ. И ако има днесъ съкрушителна за здравето беда, тя е принудителниятъ смачкващъ човѣ-

ка трудъ, въ който човѣкъ се чувствува подтиснатъ отъ нуждата за хлѣбъ, за поминувка, безъ да може да задоволи и нуждата за радостъ въ труда за задоволство на ума и морала. Извършваниятъ съ ревностъ и увлѣчение трудъ е незамѣнимъ крепителъ и възродителъ на живота. Понѣкога единъ увличащъ блѣнъ, една голѣма амбиция възмезда за всички тѣлесни слабости. И обратно, силниятъ и здравиятъ често изпада въ безпомощно и жалко състояние, когато се лиши отъ възможностъ да изпита задоволство въ желана и честолубива дейностъ.

Искашъ ли да чувствувашъ пълненъ пулса на живота, отдай се на предпочетенъ трудъ, избири си занятие, което да задоволява ума ти, да подхранва амбицията ти, да защита личното ти достойнство и ти доставя занаятийна (професионална) гордостъ.

Блазе си му, който се увлича въ работата и намира задоволство въ нея.

Блазе си му, който заспива вечеръ доволенъ, че е далъ на деня плода на своя трудъ, въ замѣна на който нощта му изпраща благослова си за крепкъ и възвращащъ съня.

Д-ръ Вас. Ив. Неновъ

Не неразумна критика, а самокритика

продължение отъ 1 стр.

въ тая областъ будители и учители. Тѣ будѣха най-сладки надежди. Говорѣха за свобода, за социална правда, за общонародна и общочовѣшка радостъ, която изъ коренъ ще изскубне материалното и духовно робуване на човѣци и на роди. Какво по-хубаво отъ осъществяване на тия съкровени за всички люде въжделения?

Не се постигнаха, обаче, очаквани резултати. Защото се забрави раздвоеността, двойното начало на естествения човѣкъ. Забрави се, че човѣкътъ, колкото и да е просвѣтенъ, не може да одѣлствори до край най-благородни начинания съ явна готовностъ за саможертва. Тази истина нагледно доказаха самопровъзгласилитѣ се възродители и обновители.

Противоречието между думи и дѣла все повече изпѣкваше и не можеше да остане незабелязано. Сетнинитѣ му се почувствуваха въ разслабването на вѣрата и нравствеността всрѣдъ широкитѣ народни слоеве. Комай се отиваше натамъ, че отъ корена до върховетѣ се разядаше и разклащаше народното стѣбло. Очистителната струя на възрожденцитѣ неусетно се превръщаше въ замърсенъ потокъ, който разливаше умопомрачение въ всички области на живота ни. Нищо за чудене, ако и тамъ, кждето сж призвани къмъ почистъ и примѣренъ по благочестие и вѣра животъ, се констатираха прояви на упадъкъ и разслабване...

Но сега, когато искаме да живѣемъ съ сжщинския духъ на възрожденцитѣ, въ всички насоки на нашия стопански, културенъ и държавенъ животъ трѣбва да се пресекне всѣка критика предъ безпощадното бичуване на самокритиката.

Критиката е единъ отъ лостовѣта на напредѣка, но само тогава е тя разумна и плодотворна, когато е придружена съ съзнание за лична отговорностъ. Тогава критиката действително е творческа и обновяваща, когато е съпроводена съ най-тънката и чувствителна проява на самокритиката, на самобичуването.

Навсѣкжде изъ родината ни ще бликнатъ свежи и възродителни струи, когато се приобщимъ къмъ духа и вѣрата на родната църква — вѣрата на славнитѣ наши въз-

рожденци и будители. Тази вѣра, този духъ на нашето православно-християнско мировѣзрение и днесъ, и винаги трѣбва да преизпѣлва душитѣ на строителитѣ на България, щомъ искаме народътъ ни коренно да се обнови и възроди. И тогава изъ недрата му ще излизатъ все по-надежни синове и дѣщери, които ще коватъ свѣтло бждеще и ще записватъ златни страници въ лѣтописъта на българското битие.

Но винаги да помнимъ, че не по-пѣтя на едностранчивата и по-нѣкога неразумна и безогледна критика, а само въземайки се къмъ свѣтлитѣ върхове на самокритиката да подготвимъ и съзидаме, следъ включването на всички българи въ естествения си исторически и етнографически граници здравото во вѣки ненарушимо единство на народния духъ. Тогава и България ще бжде цвѣтяща и ненагледна по своята култура и величие.

Новиятъ шефъ на английската църква

проповѣдва отмѣщение

Така и Сатана не е гого-риалъ

Съобщаватъ отъ Стокхолмъ. Замѣстника на подалия оставката Кентерберийски архиепископъ, д-ръ Темплъ, доскоро архиепископъ на Йоркъ, е заявилъ въ една отъ своитѣ речи следното:

„Ние трѣбва да отмѣщаваме. Ние трѣбва да бждемъ въодушевявани само отъ духа на отмѣщението. Ако Британската империя не усвои отмѣщението, тя никога нѣма повече да пребжде“.

Тия декларации на новия Кентерберийски архиепископъ показватъ, че той се явява напълно достоенъ наследникъ на бившия архиепископъ. Д-ръ Темплъ сега открито препорѣчва още едно ново оржие на английския макиавелизъмъ: отмѣщението.

Печатница А. Пъндъклийс

ул. „Панагюрище“ № 4 — тел. 23-16

— ВАРНА —

Към Родината

Още малък когато подирях
път към тебе и твойта съдба,
аз съзрях една кървава дия
и смилено наведох глава.

И когато след туй те загубих
и самичък тръгнах по света,
разбрах, колко дълбоко съм любил
твоята болка и твойта мечта.

Много болки понесох самичък —
много тъжни картини видях,
само страдах и само обичах,
само лутах се — дирех и бях.

Сега бдението спя, примирени
лх на кротост повява едвям,
хор божествен залява въ мене,
скаш става душата ми храм.

Въ свѣтлина и скръбта озарена —
във страдание духът възроден,
съ ведрина и възторг упения,
бѣли облаци слизат надъ менъ.

Аз съм твой — и като твой ще загина,
съ една носта обич къмъ свѣта,
моя скъпа и свѣта родина
път къмъ Бога и вѣчността.

Алеко А. Константиновъ

Н. Станчевъ

Корабътъ плува

Ако за мигъ се откъснемъ отъ животворния източникъ и голготски страдалецъ Христосъ, и хвърлимъ бѣгло погледъ къмъ богоизбавения еврейски народъ, ще видимъ, че този народъ е билъ широко облагодетелствуванъ отъ Бога. Тази мисълъ преминава като червена нишка презъ всѣка книга на св. Писания.

Кой не би поаѣрвалъ, че избавяне на този народъ отъ странния за него Египетъ има началото си отъ Бога? Коя съвестъ би се осмѣлила да не признае свѣтлия облакъ за водачъ презъ пустинята на избавения народъ? Кой отрицателъ не би се замислилъ, когато чете за изцѣряването на еврейския народъ само съ единъ погледъ въ „медната земя“, но, погледъ съ дълбока вѣра въ Оногова, когото тѣ наричаха Йехова?

Приведенитъ случаи, взати изъ

ветхия заветъ вървамъ, че сж достатъчни да ни разкриятъ она величава картина на отношения и на неизмѣрима помощъ отъ страна на Бога спрѣмо хората.

Еврейския народъ не всѣкога е билъ преданъ Богу. Въпрѣки това, Божията помощъ го съпътсваше, понеже той трѣбваше да даде отъ недрата си спасителъ на свѣта. Така плуваше еврейския народъ по житейското море, докато се реди звездата отъ Йакова — Христосъ.

Отъ Христа е сияла и сия неизменна лжиста свѣтлина и величие. Генисаретъ, Йаковиятъ кладенецъ въ Самария, Витания, Йерусалимъ сж жертвеници, разнасящи тая свѣтлина. Ето и Голгота, този мраченъ и последенъ жертвеникъ, който навѣва страхъ и трепетъ у всѣкого, когато се пренесе и види кръста, който бѣ крачка къмъ изкупление, а следъ това и спасение на падналото човѣчество. Така завърши Невѣстимиятъ, за да припечели къмъ себе си последователи, които днесъ се наричатъ християни.

Винаги, а особено днесъ, се надаватъ викове: „Защо и днесъ не ставатъ чудеса? Защо Богъ не ни помага? — отговорътъ е единъ: „Защото сме далечъ отъ източника — Исуса Христа.“

При кого да отидемъ?

При слънцето.

При извора на живота.

Свещ. Йор. Светославовъ

МАРИЯ ЕГИПЕТСКА

За себе си тя е казала: „На двадесетъ години азъ избѣгахъ отъ домътъ на родителитъ си и отидохъ да живѣя въ Александрия. Тамъ всрѣдъ съблазнитъ на голѣмия разкошенъ градъ водихъ найпорочень животъ. На седемнадесетъ години азъ вече бѣхъ известна на всички съ своя порочень животъ“. Тѣлесната красота на Мария Египетска я довела до падение. Цѣли 17 години тя е прекарала въ блудство и е спечелила огромно богатство. Но въ душата, е станало преломъ. Тя е оставила порочния животъ и богатствата си. Заселила се въ Йорданската пустиня и цѣли 47 години е била на открито, въ постъ, молитва и покаяние и прекарала далечъ отъ свѣта. Починала е на 1 април 530 година.

Предъ съзнанието на всѣки мислитъ човѣкъ се явява въпроса: коя мисълъ или кой копнежъ сж дали на Мария Египетска твърда воля, за да остави удоволствията и богатствата и да се засели въ пустинята, за да преживѣе въ безмълвие толкова години?

Нека направя още едно сравнение. Нѣкой хора оставятъ своя домъ, жена, деца, лично спокойствие и заминаватъ по чужди страни, за да печелятъ богатства, лишения, непосилень трудъ, страдания. Всичко

въ сливането на много списания и вестници.

Юбиларъ бѣ поздравенъ съ хубави и сърдечни думи отъ В. Пр. Митрополитъ Йосифъ, който му поднесе една библия — даръ отъ светата Църква, а Общинскиятъ съветъ го провъзгласи за почетенъ гражданинъ. Сжщо бѣ поздравенъ и отъ много лица и културни институти.

Въпрѣки че е на 75 год., юбиларъ продължава живо да се интересува отъ всички културни начинания и въпроси. Радва се на добро здраве.

Той е нашъ сътрудникъ и е известенъ на нашитъ читатели съ статитъ си „Колониалниятъ въпросъ“.

Редакцията сърдечно поздравява г. проф. Цани Калянджиевъ, нашия сътрудникъ, и му пожелава още много години животъ и здраве.

При Исуса Христа.

Защото, както вече видѣхме, Той е единствениятъ, който ще задоволи по единъ действителенъ и свършенъ начинъ духовнитъ нужди на всѣка човѣшка личностъ и на всѣко общество. Въ системата на християнството, съ неговитъ многобройни страни — любовъ, братство и най-после съ неговото универсално значение и всѣки човѣкъ би могълъ да намѣри смисълъ за нравственъ животъ и достатъчно сили за борба съ злото въ себе си и въ свѣта. Хиляди общества и философски доктрини сж изчезнали отъ лицето на земята, а други продължаватъ да изчезватъ; християнската църква, обаче, като корабъ се носи срѣдъ бурно море и съ сигурностъ води човѣшкия животъ къмъ спасение, а човѣшката душа къмъ тихи слънчеви брѣгове.

Заслужава да се спомене името на Ренана, макаръ и отрицателъ на християнството, който чудно и дивно се провиква: „Величайши Учителю, почивай сега въ славата си. Твоео божество е непоколебимо. Не бой се, че дѣлото на Твоитъ трудове ще може да попадне въ нѣкаква погрѣшка... Ти си дотолкова драгоцененъ камѣкъ за човѣчеството, што да се изтрѣгне изъ коренъ Твоео име въ този свѣтъ, необходимо е свѣтътъ да се разсипе и прахъ отъ него да не остане. Свършенни Победителю на смъртъта, всѣли на престола, царувай и владей“. А ние бихме извикали: „Кормчио Христѣ, направлявай кораба къмъ спасителния брѣгъ, ние сме Твои послушни моряци“.

Свещ. В. Д. Тодоровъ

Недостойно искане

Молитвата укрепява надеждата ни въ Бога и ни подпомага въ нравственото усъвършенстване. Чрезъ молитвата ние беседваме съ Бога, комуто излагаме всичко оно, ва, отъ което се нуждаемъ като слаби и ограничени същества. И навременни, особено презъ Великия постъ, св. църква ни припомня каква трѣбва да бжде нашата молитва — смирена като тази на митаря, да се произнася по възможностъ далечъ отъ чуждия погледъ, при заключени врата, а освенъ това и да знаемъ какво искане, като ни спомня недостойното искане на двамата братя Христоси, ученицитъ Йоанъ и Яковъ.

Веднажъ Исусъ Христосъ обяснявалъ на ученицитъ Си, че Синъ Човѣческикъ ще бжде предаденъ въ ржцетъ на книжници и фарисеи, ще бжде бичуванъ, осжденъ, разпнатъ и погребанъ, но на третия день ще възкръсне и влѣзе въ славата Си. А себелюбието на двамата братя, като пренебрегватъ своитъ другари, имъ подсказва да искатъ отъ Учителя си по-завидно мѣсто въ тая слава: „Дай ни да седнемъ при Тебе, единиятъ въ дѣсно, а другиятъ отъ лѣво въ славата Ти“. Христосъ, обаче, кратко ги избличава: „Не знаете какво искате“.

Съ своята вѣра ако бихме могли да доловимъ божественния гласъ, то когато чиеме да ни се задоволи нѣкоя молба, колко пжти бихме дочули отъговора на Исуса: „Не знаете какво искате“.

И молитвата на крадеца ще бжде чува, ако той се моли не да му помогне Богъ въ кражбата, а да даде сили да надвие своя лошъ навикъ. И майката Богъ ще задоволи, ако тя се моли не да загуби нейния синъ, за което тя въ раздражението си клетвено призовава Бога, а когато тя се моли за успѣха и благополучието му. И молитвата на притежателя на лотариенъ билетъ Богъ ще изпълни, ако се моли не да му се падне желаната печалба, за да живѣе охолно, а тя да отиде въ ония ржце, които ще бждатъ достойни разпоредители на тази печалба и голѣмата частъ отъ нея ще бжде раздадена другиму, безъ дори да узнае лѣвицата, какъто е дала дѣсницата.

Молитвата ни трѣбва да съответствува на нашето човѣшко достоинство и цели. За всичко онова, което е необходимо за всѣкидневния ни животъ, и можемъ да го придобиемъ съ собственитъ си сили, способности и воля, ний трѣбва да призоваваме Божията подкрепа само да ни даде благоприятни моменти и условия за тоя нашъ всѣкидневенъ животъ и благополучие. Единъ войникъ изпросилъ отъ

Александра Велики да му даде малко милостиня, а той му далъ цѣлъ единъ градъ. Сиромаштъ се омалялъ отъ такъвъ голѣмъ даръ и казалъ: „Това е много за единъ войникъ“. На това мъдриятъ царъ отговорилъ: „Но то не е много за единъ Александъръ“. (Православенъ пастиръ, год. V, стр. 481).

Ако молитвитъ ни сж достойни за Бога, то често пжти ще оставатъ ме омаени отъ бързото тѣхно удовлетворение и то въ единъ много по-голѣмъ размѣръ, отколкото очакваме. Ако бащата умѣе да даде на сина си не камѣкъ, когато той поиска хлѣбъ и не змия, когато поиска риба, то колкото повече небесниятъ ни баща знае съ коа да ни възнаграждава и до коя степенъ да удовлетворява молбитъ ни. Ако желанието ни е достойно, то Богъ ще ни даде вмѣсто единъ талантъ — петъ и вмѣсто тридесетъ зърна въ житния класъ — сто. Въ противенъ случай само ще чакаме Богъ да изпълни нашитъ недостойни желания и въ това Божие млчание долавяме справедливия Му урокъ: „Не знаете какво искате“.

Проф. Цани Калянджиевъ

На 1 т. м. Варненската Търговска академия по единъ много милъ и тържественъ начинъ отпразднува 50 годишния юбилей на своя пръвъ

ректоръ и създателъ г. проф. Цани Калянджиевъ.

Отъ хубавата академична речъ на г. Станчо Чолаковъ, сегашния ректоръ на академията, който описа живота и творческата научна дейностъ, се разбра, че юбиларъ е единъ отъ първитъ и най-добриятъ организаторъ на професионалното образование у насъ.

Проф. Цани Калянджиевъ принадлежи къмъ онова деятелно поколение, което не взе участие въ политическиятъ борби у насъ, а предпечете творческия трудъ за изграждането на българската култура. Пише трудове. Взема участие въ читалищното дѣло. Участвува

понасятъ тѣзи хора, защото идеалътъ, който иматъ е да спечелятъ пари, прави волята имъ твърда и решението безвъзвратно, до като не придобиятъ богатство.

Търсачитъ на злато, като чувятъ, че нѣкъде има златни залежи, напуштатъ всички удобства на спокойния животъ и биватъ тласкани отъ идеала да придобиятъ богатство, което отпосле ще имъ даде охолень животъ, пълень съ радости и щастие.

Заради земни богатства, човѣкъ търпи лишения. Но има едно небесно богатство. Това е словото божие за вѣченъ безсмъртенъ животъ. Исусъ Христосъ ни възвести това, като ни разкри, че освенъ земния животъ, въ тази форма на тѣлото, има и вѣченъ животъ, проявенъ въ безсмъртенъ образъ. Този безсмъртенъ образъ за православния християнинъ представлява целъ, съкровище и богатство. А вѣчния животъ се придобива, като изостави човѣкъ преголѣмата грижа за тѣлото, което временно, въ опредѣлени дни живѣе тука на земята. Ако за смъртното наше тѣло, ние полагаме такива грижи, придружени съ лишения, непосилень трудъ; ако за временния нашъ животъ, който ценимъ като едно голѣмо благо, тука на земята, ние здраво се стремимъ и всичко вършимъ, за да го запазимъ то много по-голѣми усилия и саможертва се искатъ за она човѣкъ, който пжкъ иска да придобие вѣченъ, безсмъртенъ образъ, та да продължи да живѣе съзнателно въ красотата и хармонията съ вѣчния Господъ Богъ, творецъ на цѣлата вселена.

Този стремежъ за вѣченъ животъ е направилъ преломъ въ душата на Мария Египетска. Затова тя доброволно и съ твърда воля е изоставила сладострастието и богатството. Прекарала въ лишения за тѣлото си, за да може съзнателно да възвиси и укрепи душата си. Покаяла се за сторенитъ грѣхове и се е откъсна отъ плътскитъ тежнени. Тя ясно е виждала вѣчната истина: тѣлото ще умре, но душата да бжде запазена за безсмъртенъ и вѣченъ животъ въ царството следва на 4 стр.

Свещ. Маринъ п. Ивановъ

Социалният въпрос

„Ако природата се крепи на закона за равновесието, то обществения живот се крепи на принципа за справедливостта“.

Викторъ Хюго

Много е правилна мисълта на единъ нашъ младъ економистъ, че нашата епоха е социално бременна. Предъ цялото човѣчество съ една неотложностъ застава социалниятъ въпросъ и чака не, но иска своето разрешение. Условиата сж фатални и ултимативни. Или ще го разрешатъ народитѣ или ще понесатъ страшни удари като логическа и естествена последица отъ неговото сществуване и задълбочаване. Този въпросъ е динамитъ въ обществения, народенъ и международенъ миръ. Неговото сществуване е признакъ на нарушено обществено равновесие.

Въ що се състои сщщността на този толкова голѣмъ отъ такова решаващо значение за мирното и прогресивно развитие на народитѣ въпросъ? Отговорътъ на тоя въпросъ е необходимото условие, за да се встѣпи после по правилния пътъ за неговото разрешение.

Единъ погледъ върху историята на този въпросъ ще ни даде възможността да откриемъ коя е она тайнствена пружина, която го е поставила презъ вѣковетѣ въ живота на народитѣ.

Преди Христа и нѣколко вѣка следъ Него робскиятъ въпросъ бѣ краекъ на социалния въпросъ; въ срѣднитѣ вѣкове такъвъ става крепостнически; въ 19 вѣкъ — работнически, а въ двадесетия — въпроса за трудящитѣ се въобще. Роби, крепостници, работници и трудящи се — това сж онѣзи милиони човѣшки сщщества, които обезправени сж били хвърлени въ обятията на мизерията, израждането и смъртта. Положението на тѣзи милиони хора на труда е резултатъ на явно несправедливи отношения къмъ тѣхъ.

И така предпоставката за сществуването на социалния въпросъ презъ вѣковетѣ е липса на справедливостъ къмъ хората на труда. А самия социаленъ въпросъ, който тѣзи обезправени хора поставятъ на народитѣ е грижата да се съз-

даде единъ по справедливъ общественъ редъ, за да могатъ всички хора на труда, чрезъ своя трудъ да задоволяватъ поне елементарни физически и духовно-културни потребности.

Една по-пълна и цялостна формулировка на социалния въпросъ се дава въ труда на Dr W. N. Sloan — „Социалното преустройство отъ християнско гледище“, а тя е следната: „Подобрието на материалното, умственото, нравственото, религиозното и социалното положение на работнитѣ класи; унищожение на такива различия въ обществото, които доказватъ, че свободата съ която се гордѣемъ, е нормална и съгласна съ закона, но не и действително организиране на обществото така, щото да се избѣгва пресилването съ работа на едни, тѣй отекчително и продължително за тѣхъ, и бездѣлието на други; правене увеличението на богатството безъ трудъ невъзможно, и отдаване на работнитѣ пълния имъ дѣлъ отъ увеличението на народното богатство, а сжщо и такива изгоди, които ще имъ дадатъ възможностъ и тѣ да се ползуватъ отъ тази култура, която считаме за наследство на всички ни“ (стр. 11)

Ето най-главниятъ въпросъ поставенъ тѣй властно предъ съвременното човѣчество. Една частъ отъ човѣчеството води гигантска борба, за да извоюва неговото разрешение и наложи идеята за социалната справедливостъ.

Този народъ, който го разреши сполучливо, ще може да се радва на естественитѣ последици — социаленъ миръ, обществена и социална солидарностъ, духовенъ подемъ, материално благоденствие и държавна мощъ. Който народъ, обаче, не съумѣе да го разреши и задълбочи социалнитѣ противоречия и конфликти, ще очаква само раздори, контрастирани имуществени състояния, бунтове, революции и погроми.

Да избираме!

Мария Египетска

продължение отъ 3 стр.

то божие. Исусъ бѣ казалъ: царството небесно прилича още на търговецъ, който търси хубави бисери, и като намѣри единъ скъпоцененъ бисеръ, отиде та продаде всичко що имаше, за да го купи (Мат. 13—45); Мария Египетска намѣри този бисеръ — вѣчния животъ и предаде всичко — и земна красота, и земно богатство, и най-после, своя земенъ животъ, за да придобие скъпоценния небесенъ безсмъртенъ животъ. Петата недѣля на великия постъ св. църква ни посочва Мария Египетска като образецъ на покаяние и усъвършенствуване въ вѣчния животъ.

Ето какъ Мария Египетска описва своитѣ изпитания въ пустинята: „Азъ донесохъ тукъ само два и половина хлѣба. Хранехъ се съ корени и търпѣхъ страшенъ гладъ. Азъ се измъчвахъ, като си припомняхъ за вкусната храна, която имахъ въ Египетъ. Тука понѣкога нѣмаше вода, а менъ ми се искаше отъ ония скъпи вина, които пиехъ безъ мѣрка. Езикътъ ми, противъ волята се наостряше да повтаря ония безумни пѣсни, които по-рано ме утешаваха; напразно възъ се стараехъ да се боря съ своитѣ лоши навици. Случваше се да падамъ на земята отъ изнемогване. Дрехитѣ ми изгниха отъ времето и тѣлото ми въ тия години на изкушения, треперѣше отъ студъ или гореше отъ пекъ. Цѣли дни съмъ лежалъ

на земята безъ чувства. Най-вече ме измъчваха пошитѣ мисли и грѣшни желаниа. Нѣкаква чудна свѣтлина тогава ме озаряваше, азъ чувствавахъ небесно спокойствие и благодарехъ на моята небесна Помощница. Тѣй се мжчихъ седемнадесетъ години, но после настѣпи почивка. Господъ запази и тѣлото и душата ми. Словото Господне е моя защита; азъ се храня съ надеждата за спасение, понеже е писано: „не само съ хлѣбъ ще живѣе човѣкъ“ (Мат. 4, 4).

Наша поща

Шуменъ. Секретаря, Получихме списъцитѣ. Благодаримъ. Следва писмо. Едва сега получихме списъка съ 20 абоната,

Провадия — свещ. А. А. Записаме новитѣ абонати. Благодаримъ.

София — о. иерод. П. Получихме и втората статия. Чакатъ реда си. Моля бждете кратки.

с. Салманово — свещ. М. П. Помѣстихме обявата. Ще получите писмо.

Изплатете си абонамента!

Хроника

Съобщаваме на нашитѣ сътрудници, че най-късно до 23 т. м. могатъ да изпратятъ статии, дописки и пр. за великденския брой, който ще бжде двоенъ. Молиме нашитѣ сътрудници да се съобразятъ съ това.

На мѣстата на двамата членове на Епархийския съветъ, чийто мандатъ изтече, духовнитѣ избиратели отъ епархията избраха съ абсолютно болшинство тѣхни благоговѣйства свещ. Иванъ Вълковъ и свещ. Янко Митковски — и двамата варненски енорийски свещеници.

Свещ. Ив. Вълковъ е роденъ на 15. XI. 1904 г. въ с. Хърсово, Исперихско. Свършилъ е Софийската духовна семинария и Варненската търговска академия. Председателъ е на братството „св. пророкъ Илия“. Ръководи го съ умение и тактъ, като се издържа ученическа трапезария. Дълги години е билъ касиеръ на Околийското свещеническо братство.

Свещ. Янко Митковски е роденъ на 1. I. 1899 г. въ гр. Русе. Презъ 1919 година завършва Софийската духовна семинария. Следъ това е учителствувалъ 4 години и на 24 XII. 1922 г. бѣ ръкоположенъ отъ Блаженопочившия митрополитъ Василій за дяконъ. На 30. VI. 1935 г. бѣ ръкоположенъ отъ днѣко Симеона за шуменски свещеникъ. Дълги години е билъ председателъ на църковно настоятелство. Отъ 1 мартъ 1939 г. е варненски енорийски свещеникъ и секретаръ на Околийското свещеническо братство.

Редакцията честити на двамата новоизбрани членове на Духовния съдъ новитѣ имъ постове и като имъ пожелава усърдна и съвестна работа въ новото имъ поприще. Съ това ще оправдаятъ довѣрието на избирателната духовна колегия и на духовната властъ.

Изъ Живота на епархията

Пишатъ ни отъ Каварна. Младиятъ и енергиченъ свещеникъ Стефанъ Георгиевъ е основалъ млад. хр. Правосл. д-во „св. св. Кирилъ и Методи“ при Девическото проф. училище, кждето е билъ и лекторъ по български езикъ.

На 8 т. г. ръководеното отъ сжщия енор. б-во „Св. Георги“ изнесло забава, кждето о. Стефанъ е изнесалъ хубава и съдържателна сказка, изслушана съ голѣмъ интересъ. Салонътъ билъ препълненъ съ слушатели а прихода е билъ въ полза на църковната трапезария, издържана отъ дарения и членски вноски.

Редекцията поздравлява енергичния народенъ пастиръ за тая му хубава и народополезна дейностъ, а на членкитѣ на дветѣ дружества пожелава ревностна и всеотдайна служба къмъ църквата и ближиятъ.

Цѣлата учителска колегия въ с. Макариополско, шуменско, е направила необикновено голѣма услуга, като е дала пълното си съдействие на свещеника при събиране срѣдства за иконостаса и за иконитѣ въ новия храмъ „Св. В. М. Димитрий“ въ с. Макариополско. Когато по Димитровденъ м. г. е билъ поставянъ иконостаса и иконитѣ, учителитѣ живо се интересували отъ това свето дѣло и нѣколкократно довели всички ученици на църква, а следъ това, като узнали, че срѣдствата за довършване на иконостаса и иконитѣ не сж достатъчни, образували комитетъ, въ който влѣзли всички учители, и събрали веднага помежду си 10.000 лв. Освенъ това сжщитѣ учители съ свещеника и църковнитѣ настоятели склонили разни дарители да запишатъ още 22000 лв. Тази инициатива на учителитѣ въ с. Макариополско е почти единствената въ живота на епархията отъ много години.

Салмановско Църк. Настоятелство, Преславско

Обявление № 10

с. Салманово, 4 мартъ 1942 година

Обявява се на интересующитѣ се, че на 16 день отъ обявяване настоящето, въ общинското намѣстничество, отъ 2—4 часа следъ пладне ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ църковнитѣ ниви „Бялата вода“ 7 декари и „Бозлука“ 33 декари, наеменъ срокъ края на 1945 година.

Залогъ 10% и разноснитѣ по търга сж за смѣтка на наемателя. Закона и правилника за Б. О. П. сж задължителни. Поемнитѣ условия сж винаги на разположение въ църковната канцелария.

Отъ Църковното Настоятелство

Църковно настоятелство въ с. Левски, Варненско

Обявление № 1

На шестнадесетия день отъ публикуването на настоящето въ в-къ „Християнска защита“, отъ 8 до 12 часа въ канцеларията на църковното настоятелство въ с. Левски, варненско, ще се произведе публиченъ търгъ за даване подъ наемъ на 23 декара църковни ниви, раздѣлени на три парцела, находящи се въ мѣстността „Край село“, за две стопански години. Първоначална цена 200 лева. Залогъ за правоучастие въ търга 10 %. Закона за Б. О. П. е задължителенъ.

с. Левски, 12 мартъ 1942 година.

Председателъ: свещ. Николай Йордановъ

Църковно настоятелство въ с. Изгрѣвъ, Варненско

Обявление № 1

На шестнадесетия день отъ публикуването на настоящето въ в-къ „Християнска защита“, отъ 8 до 12 часа въ канцеларията на църковното настоятелство въ с. Изгрѣвъ, ще се произведе публиченъ търгъ, за даване подъ наемъ на 17 декара църковни ниви, раздѣлени на три парцела, находящи се въ мѣстността „Стара кория“, за две стопански години. Първоначална цена 200 лева. Залогъ за правоучастие въ търга 10%. Закона за Б. О. П. е задължителенъ.

с. Изгрѣвъ, 12 мартъ 1942 година.

Председателъ: свещ. Николай Йордановъ